

Viering 1^e zondag van de Advent, 30 november 2025

Begroeting en openingswoord

We zijn aanwezig in de naam van + de Vader, de Zoon, de Heilige Geest. Amen.
Van harte welkom op deze eerste zondag van de Advent. Vier weken krijgen we de tijd om ons voor te bereiden op het licht van Kerst. Vandaag steken we de eerste kaars aan op de adventskrans, het begin van een nieuwe toekomst.

Aansteken eerste kaars van adventskrans

Lied: Lumen ad revelatiónem géntium: et glóriam plebis tuae Israel.

Een licht tot verlichting van de volken en tot luister van uw volk Israël.

De natuur, met zijn vallende bladeren en donkere dagen, geeft aanleiding om ons naar binnen te keren. Dat past ook bij de Advent, want het is een bezinningstijd. Maar het is ook een tijd waarin we ons laten leiden door de komst van Jezus als Licht van de wereld. We worden vandaag uitgenodigd om ons niet op te sluiten in onze eigen dichtgetimmerde wereld, maar om ontvankelijk te zijn voor het onverwachte. Soms is het moeilijk om koers te houden. Vragen we God en elkaar om vergeving voor de keren dat we de verkeerde kant op keken en fouten maakten. Maken we het eerst een moment stil in onszelf.

Overweging Jesaja 2:1-5, Matteus 24:37-44

U kent misschien wel het nachtelijke radioprogramma: Nooit meer slapen. Met de ondertitel: In de nacht voer je nu eenmaal de beste gesprekken. Twee mensen zijn in gesprek over leven en werk. Vaak over breuklijnen in het bestaan, maar altijd over wat beroert en bezielt zodat nieuwe perspectieven kunnen ontstaan. Dat is ook Advent. Uitzien naar het licht, in het donker.

In de eerste lezing wordt het licht als een groot visioen neergezet. Jesaja ziet onder ingesleten patronen van oorlog en geweld nieuwe kansen. Voor hem geldt niet: 'ja, zo is het nu eenmaal'. Hij voelt toekomst. Volken stromen samen naar de plaats waar God is. En hij roept Israël op om ook in het licht van God te wandelen. Israël, van 'Yisra-el', dat betekent: hij die worstelt met God'. Het is een oproep om zwaarden om te smeden tot ploegijzers, tot gereedschap dat leven opbouwt. Krijgskunst kan de kunst van vrede worden. Hoe graag zouden we niet willen dat dit waarheid wordt in de wereld van vandaag.

En dan de lezing uit het Evangelie. Uit de laatste toespraak van Jesus tot zijn leerlingen, voordat hij in Jerusalem aankomt. Als je het leest, is het even slikken. Het gaat over de zondvloed in de tijd van Noach. Over mensen die etend en drinkend opgaan in de dingen van de wereld. Zij worden achtergelaten, door het water weggerukt. Dat dat opnieuw zal gebeuren bij de komst van de Mensenzoon. Werkers op de akker zullen gescheiden worden: de een zal worden meegenomen, de ander achtergelaten.

Nogal onheilspellend. Dat wringt, zo aan het begin van de Advent. Maar we zitten ook in een overgangstijd van duister naar licht. Wat willen de woorden van Jezus ons zeggen? Nu, in deze tijd? Laten we het bekijken vanuit de wederkomst van de Mensenzoon, aan het einde der tijden. Niet het meest makkelijke om te begrijpen.

Wij zijn gewend om de tijd te zien als iets lineairs, van toen naar nu naar later. Die wederkomst zal dan ooit plaatsvinden. Maar daarover gaat het vandaag niet, denk ik. De wederkomst van de Mensenzoon heeft niet te maken met een komst na een hele lange tijd, als de wereld op instorten staat. In een tijd die wij niet zullen meemaken. Zijn wederkomst, aan het einde der tijden, heeft te maken met de tijd van de voltooiing van het goede en het schone. En dat kunnen we niet ergens buiten onszelf plaatsen, ooit ergens in de tijd. Dat is ook nu aan de gang, Dat is ook nu, het heden.

Die voltooiing gaat over meegenomen worden door waarden die niet in onze lineaire tijd gevat kunnen worden. Het zijn waarden met een eeuwigheidswaarde, die blijvend en onvergankelijk zijn: liefde, vreugde, geduld, trouw, goedheid, nabij zijn. Het zijn hemelse schatten, die waardevoller zijn dan aardse bezittingen en menselijke beslommeringen. Wanneer we daar in ons alledaagse leven gehoor aan geven, dan is dat de komst van de Mensenzoon. Dan horen we Gods stem, op onze akker, waar we zo druk bezig zijn en voortploegen. Een akker waar een andere stem vaak luider klinkt: die van ontevredenheid, overdaad, wegstaren voor onrecht, eigen schaduwkanten negeren en daardoor weinig begrip hebben voor mensen die in de schaduw leven. Die twee stemmen in onszelf, zijn dat niet de twee werkers op de akker?

De komst van de Mensenzoon, en in hem is het God die ons overkomt. Dat vraagt waakzaamheid, zoals Jezus ons vandaag voorhoudt. Je zintuigen aanscherpen, je hart volgen. Hij komt niet met een alarm, zoals bij de dief, die je dan niet binnenlaat. Het is een zachte kloep op de deur. Jezus zegt ons vandaag om er dan wel te zijn. Hoor, en doe open. Zo komt de Heer langs.

Vandaag een eerste begin van licht in het donker. Mogen we door Gods stem meegenomen worden en onze eigen luide stemmen wat meer achterlaten. Dan zijn we

voorbereid op de komst van de Mensenzoon. Dan kunnen we Hem in de ogen kijken als Hij er is.

Cecile Kuijpers

30/11/2025